

"ליהודים היתה אורה ושמחה, וששון ויקר." כן תהיה לנו! [אסתר ח' 16]

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים וששון פורים שמח לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

היום, ט"ו באדר, שושן פורים!

בערים המוקפות חומה מימות יהושע בן-נון חוגגים את הפורים בט"ו באדר, יום למחרת "פורים דפרזים", י"ד באדר, כיוון שנלחמו היהודים בעיר הבירה למשך יומיים והנס בשושן התרחש בט"ו באדר. לכן, חגגו את הפורים בשושן בתאריך זה, וחז"ל קבעוהו לדורות גם בשאר הערים בארץ-ישראל, שהיו מוקפות חומה בזמן בימי יהושע בן-נון. וכך היתה ראשית תקנתם של החכמים והנביאים שקבעו יום-טוב פורים לדורות: "לקיים את ימי הפורים האלה בזמניהם" – כלומר, זמנו של זה אינו כזמנו של זה. **ולמה עושים פורים בזמנים חלוקים למקומות, ולא עושים אותו יום אחד בכל מקום כשאר הימים הטובים?** שכן, גם בימי מרדכי ואסתר חלוקים היו היהודים אשר בשושן מן היהודים בשאר המדינות. שבכל שאר המדינות הרגו היהודים בשונאיהם ביום י"ג באדר ונחו מאויביהם ביום י"ד, ועשו אותו יום משתה ושמחה. ואילו היהודים אשר בשושן הבירה נקהלו, כאמור, גם ביום י"ג באדר וגם למחרתו בי"ד באדר ויהרגו בשונאיהם, ונחו ב-ט"ו בחודש ועשו **אותו** יום משתה ושמחה.

ובדין, היה לחלק רק בין שושן לכל שאר המדינות כפי שהיה המעשה, אלא שרצו חכמינו שבאותו דור (דור הגולים לאחר חורבן בית המקדש ה-I, וערב שיבת ציון) **לחלוק כבוד לארץ-ישראל** שהיתה חרבה בימים ההם, ושיהיה זכרון לארץ-ישראל בנס הזה. וכן פסקו: **כל הכרכים (הערים החשובות) שהיו מיושבות ומוקפות חומה בימי יהושע בן-נון בשעה שעלו בני ישראל ממצרים לכבוש את הארץ אחרי קבלת התורה ולהתיישב בה, אעפ"י שפרוזות עכשיו וחרבות – חשובות הן ונמנות עם שושן לעשות יום טוב ביום שושן, ב-ט"ו. לא היו מוקפות חומה בימי יהושע בן-נון, אעפ"י שמוקפות עתה, אינן חשובות ועושות יום טוב ככל שאר הפרזים, בי"ד באדר.**

[במעגלי החיים/ספר התודעה/יומן צה"ל]

φφφ

אסתר ומשה...

"וישמע פרעה את הדבר הזה [שמשה הרג את המצרי – ר' שמות ב' 12-13] **ויבקש להרוג את משה, ויברח משה מפני פרעה וישב בארץ מדין ..."** [שם שם ט"ז] **שונה** צורת הישועה שבאה לבני ישראל ע"י **משה** מצורת הישועה שבאה ליהודים ע"י **אסתר**. אסתר נכנסה למלכות, ובהיותה אהובה על המלך שינתה את דעתו כלפי אחיה, בני עמה. כל מה שעלה בידה של אסתר בעניין הצלת בני עמה, היה ע"י תחנונים. המלך אחשוורוש לא יכול היה לעמוד נגד תחנוניה של המלכה האהובה ונכנע לרצונה. לא כן משה. הוא ברח מפני פרעה. כל מה שהיה אח"כ בינו לבין פרעה היה מאבק איתנים בין משעבד מזה לבין גואל מזה. לעובדת אימוצו של משה ע"י בת פרעה, לא היה חלק בגאולת בני ישראל. לפי ההתרחשויות הראשונות בחיי משה, יכול היה אמנם ההמשך להיות דומה מאד לזה של אסתר. כלומר, הבן המאומץ ע"י בת המלך אהוב על בית פרעה, נערץ ע"י כולם, עד כדי שדבריו יעשו רושם. ואח"כ בא הוא, משה, האהוב והנערץ, ומפיל תחנוניו לפני פרעה, ומבקש על עמו האומלל הנתון למשסה. ואעפ"י-כן, לא כך היה המעשה. {ההשלמה, בע"ה, מחר} [הגיונה של תורה]

"הדף היומי לתולדותנו"

בס"ד

יום א', ט"ו ב **תשס"ד (08 במרץ)**

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים יאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.

אבא קובנר, 1978

